

HA 3/6-99

Ole Paus i «mitt lille land»

Omgitt av ærlighet og ærefrykt vandrer Paus gjennom sitt lille land. Det er en berikelse å se og høre ham. Hans forslag til en ny paragraf i Grunnloven peker på den ensomhet så mange er utsatt for, «alle har krav på å bli sett». Selv moderne eldreomsorg kan ikke erstatte ensomheten når den rammer. Under og etter krigen ble hele grupper forvist til ensomhet. En kirkegårdsbestyrer beklaget seg over at på kirkegården hadde noen fått «nazigraver» til nabo!

De som fikk barn med tyske soldater er fremdeles ikke godtatt og kan ikke reise hjem og slå seg ned i Norge. En brutal skjebne. På tv 27.5. hadde han funnet frem til et «tyskerbarn.» som hadde brukt seks år i Tyskland på å finne sin virkelige identitet. Her var ensomheten påført av et hatefylt norsk samfunn. Med hvilken moralsk rett påtok jøssingsamfunnet seg en slik fordømmende oppgave? Det er påvist at hvis tyskerarbeiderne hadde mistet stemmeretten i 1945, hadde ikke Ap og Gerhardsen hatt slik fremgang. Men det var i 1945 gått fem år siden 1940, og det var grodd opp en utrolig mengde «krigshelter» i løpet av disse årene. Og få ble spurt hvorfor de uteble eller stakk av i 1940.

Johan Bojer hadde gått under-

offisersskolen (Les «Kongens karer», den er vel verdt det.) Han skriver at etter en så grundig ødeleggelse av Forsvaret går det samme styret til krig. Det var landets regjering som var de egentlige «svikere», landssvikere. Etter krigen ble betegnelsen satt på NS-medlemmer og frontkjempere. Koht uttalte, falt i unåde, at det var godt man hadde NS og ham å skylde på.

Etter summarisk rettergang ble de påstemplet landssvikere de som hadde forsvart Europa i Finland, ved Narva eller i Kroatia, urettferdig. Har man tenkt over hvor ensomme de må ha følt seg?

Anton Olstad,
oberstløytnant